

FET D'ARMES – Pere Calders

Un dia, fent guerra, vaig trobar-me separat de la meva gent, sense armes, sol i desemparat com mai.

Em sentia una mica humiliat, perquè tot feia preveure que el meu concurs no devia ésser decisiu i la batalla feia via, amb un soroll i una quantitat de morts que esgarrifava.

Vaig asseure'm a la vora d'un camí per fer determinades reflexions sobre aquest estat de coses, i vet aquí que, de sobte, un paracaigudista vestit de una manera estranya va prendre terra a prop meu. Sota la capa que portava, s'hi veia una metralladora i una bicicleta plegable, tot això dissimulat, és clar.

Va acostar-se'm i amb un accent estranger molt marcat em preguntà:

– Que em podríeu dir si vaig bé per a anar a l'Ajuntament d'aquest poblet?
(Per allí, la setmana passada, hi havia un poble.)

– No sigueu ase – vaig dir-li.

Se us veu de seguida que sou un enemic, i si aneu cap allí us agafaran.

Això el va desconcertar, i després de fer un soroll amb els dits que denotava la seva ràbia replicà:

– Ja m'ho semblava, que no ho havien previst tot – respongué.

Què em fa falta? ¿Quin és el detall que m'acusa?

– Aquest uniforme que porteu és caducat. Fa més de dos anys que el nostre general el va suprimir,

donant a entendre que els temps havien canviat. Aneu mal informats, vosaltres.

– L'hem tret d' un diccionari va di-rme amb tristesa.

Es va asseure al meu costat, aguantant-se

el cap amb les mans, segons sembla per pensar amb més garanties. Jo me'l mirava i de cop li vaig dir:

– Vós i jo el que hauríem de fer és barallar-nos.

Si portés armes com vós ja us ho diria d'una altra manera...

– No – digué , no valdria. De fet estem fora del camp de batalla i els resultats que obtinguéssim no serien homologats oficialment. El que hem de fer és mirar d'entrar al camp, i allí, si ens toca, ens les mesurarem.

Provàrem fins a deu vegades d'entrar a la batalla, però una paret de bales i de fum ho impedia. Per mirar de descobrir una escletxa, pujàrem en un petit turó que dominava l'espectacle. Des t'alí es veia que la guerra seguia amb una gran empenta i que hi havia tot el que podien demanar els generals.

L'enemic em digué:

- Vist des d'aquí fa l'efecte que, segons com hi entréssim, més aviat faríem nosa...

(Vaig fer que sí amb el cap.)

...

I, això no obstant, entre vós i jo hi ha una qüestió pendent - acabà.

Jo trobava que tenia tota la raó, i per tal d'ajudar-lo vaig suggerir:

- I si anéssim a cops de puny?

- No, tampoc. Devem un cert respecte al progrés, pel prestigi del vostre país i del meu. És difícil -digué - es positivament difícil.

Pensant, vaig trobar una solució:

- Ja ho sé! Ens ho podem fer a la ratlleta. Si guanyeu vós podeu usar el meu uniforme correcte i fer-me presoner; si guanyo jo, el presoner sereu vós i el material de guerra que porteu passarà a les nostres mans. Fet?

S'hi avingué, jugàrem i vaig guanyar jo. Aquella mateixa tarda, entrava al campament, portant el meu botí, i quan el general, ple de satisfacció pel meu treball, em va preguntar quina recompensa volia, li vaig dir que, si no li feia res, em quedaria la bicicleta.